

[Connie Hedegaard]

gere. Jeg synes, at vi skal se frem til at høre hr. Arne Melchior i CD's indlæg senere på dagen fortælle, hvad det er, der savnes af konkrete ting i dette udspil. Så kan vi forhandle politik, når vi når så langt, for selvfølgelig skal CD også være med til at forhandle forsvarspolitik. Men den gølge taldiskussion har jeg sådan set aldrig bidraget særlig meget til. Jeg synes ikke, den er så frygtelig interessant.

Pelle Voigt (SF):

Der var engang en tysk filosof, hvis navn sikkert ikke siger de fleste herinde noget særligt, der konstaterede, at historien altid gentog sig to gange. Hertil føjede en af hans mere fremgangsrige elever, at det gør den første gang som tragedie og anden gang som farce.

I torsdags havde vi tragedien herinde om den forsvundne sikkerhedspolitik, og i dag er der så en række partier – ikke mindst regeringen med dens redegørelse – der prøver at sætte farcen på teaterplakaten.

Vi har jo allerede været vidne til nogle elementer i denne farce. Venstres og De Konserveratives forsøg på som en anden kvælerslange at opsluge Det Radikale Venstre har ført til det problem, som altid opstår i den slags situationer, nemlig at slangen må ligge stille i meget lang tid og prøve at fordøje det, den har gnasket i sig, hvor småt det end måtte være.

Jeg blev helt bekymret ved at høre fru Connie Hedegaard sige, at nu måtte de store partier i Folketinget til at tage sig sammen og gå sammen om de her spørgsmål. Hvis det var en invitation til at følge De Radikale ind mellem hugtænderne, siger vi høfligt nej tak. Vi hører jo udpræget til de store partier, og vi tror slet ikke, at kæberne på slangen er brede nok til, at der er plads til os.

Vi har haft en lang prolog i denne diskussion om en såkaldt nulløsning, og det har været diskuteret op ad stolper og ned ad vægge, hvad sådan en skulle betyde. Socialdemokratiet har krævet den som den yderste forsvarspolitiske visdom, og regeringspartierne, især Venstre og De Konserverative, og Centrum-Demokraterne har totalt afvist ideen og har dokumenteret gang på gang i tonsvis af pressemeddelelser, som også hr. Arne Melchior var inde på, at det ville være fuldstændig uacceptabelt, ja, nærmest forsvarrets død ved en art aktiv dødshjælp.

Nu har vi så oplægget fra regeringen og den totale forvirring, for den radikale forsvarspolitiske ordfører hævder, at her har vi simpelt hen selve det runde, forkromede nul stående lyslevende foran vore øjne. Socialdemokratiet forklarer, at der er meget langt til et nul uden nærmere at specificere, hvad det betyder, og regeringspartierne er tilsyneladende indbyrdes stærkt uenige, om dette er et nul eller ej. Således har den radikale forsvarspolitiske ordfører, hr. Jørgen Estrup, den 11. november i en pressemeddelelse følt trang til at gøre Folketinget og verdenspressen opmærksom på, at han har skrevet en leder i det radikale medlemsblad, Radikal Politik, og for at man ikke skal have besværet med at gå hen og slå op i bladet, har han citeret sig selv i pressemeddelelsen. Her skriver han:

»Under anvendelse af en af forsvarrets specialiteter, sløring, lykkedes det næsten at sætte lighedstegn mellem den gamle regerings plus 400 mio. kr. og den nyes nul.«

Det er en kritik af forsvarsministeren, som øjensynligt på pressemødet har fremstillet regeringens forslag som en udvidelse af forsvarsbudgettet med 400 mio. kr.

Man forstår meget vel forvirringen, for der er jo ikke ét eneste rimeligt tal i dette materiale, som gør, at man med nogen sikkerhed kan konstatere, hvad der er hvad, og hvad det egentlig er, der er regeringens mening. Og derudaf kan man kun drage den ufravigelige konklusion, at ligesom regeringen fuldstændig mangler en sikkerhedspolitik, således mangler regeringen også en forsvarspolitik. Men ro skal der være på bagsmækken. Derfor skal det store intet altså vedtages på en eller anden mystisk måde, måske under den passende titel af et nul, måske under en anden titel.

Jeg synes, at udtrykket røgslør, som er anvendt af den radikale ordfører, er et forfriskende eksempel på, at en politiker for en gangs skyld kalder tingene ved deres rette navn. For ellers er resultatet af denne fuldstændige uklarhed, denne diskussion på grundlag af en redegørelse, som det er helt umuligt at uddrage noget konkret af, at politikerleden breder sig. Alle har en fornemmelse af, at der eksisterer et netværk af skumle aftaler om, hvad der skal ske, og alle har en fornemmelse af, at nogle – måske især vælgerne i denne sammenhæng – ganske massivt bliver ført bag lyset.